

Cena 50 halěrů

Hronov 22. srpna 1963

u nás

Vážné úvahy o smíchu

Abychom získali přesnější pohled na včerejší inscenaci C. k. polního maršálka, musíme alespoň zcela stručně doplnit náš včerejší rozhovor s dramaturgem souboru i zprávu, která se objevila v programové brožuře. V celkovém dramaturgickém ladění brněnských, zastává „maršálek“ místo oddechové. Rozhodně si Skřivani považují ze své letošní dramaturgie více inscenace Karvašovy Antigony.

Jejich přítomnost na Hronově byla vedena spíše snahou obohatit repertoár o režijně a herecky nápaditě zvládnutou frašku, než dávat ostatním souborům vzor, že cesta za diváckým smíchem by měla jít právě těmito (vyježděnými) kolejkami.

Nicméně — při všech výhradách k předloze — je o čem diskutovat. Jedna linie zamyšlení půjde pravděpodobně cestou otázek proč právě tato fraška (protože by se spolehlivě našly oddechové záležitosti hlubšího ponoru), a druhá cesta bude mít v čele problém jak se s tímto problémem Skřivani vyrovnali.

Při všech vážných výhradách k uvedené předloze (některé lascivnosti a

dvojsmysly, vzbuzující sice spolehlivě smích, ale nepatřící dnes na naše jeviště), se s ní upravovatelé a hlavně režisér a herci vyrovnali čestně. Podařilo se jim vyhmátnout z celkem mizivého kritického ostří, které hra má, to nejpodstatnější: že se vlastně mnohdy klaníme kabátům, epoletám, fedrpušům a šavli. Bylo by však bláhové, aby soubory chtěly masově hrát Štechovy hry a Turečka-Jizerského a snažily se vysvětlovat tyto inscenace ex post imputovanými aktualizacemi.

Skřivani si „maršálka“ upravili. — Proč ne. Měli však důsledněji zbavit předlohu všeho, co sklouzává do lascivnosti a místy i do (již zmíněné) lascivnosti a soustředit se na důsledné dodržení parodistického záměru. Ve chvílích, kdy tento záměr režisér a herci dokázali realizovat, bylo opravdu čemu se upřímně zasmát. Jakmile však vypadli z parodie do

pouhého realistického odvádění předlohy, dostávali se — jistě nechtěně, ale přece — do polohy až „operetácké“, neboť výraz operetní by mohl být špatně vykládán.

Nelze utajit ani to, že některé inscenační postupy z loňské úpravy Hadrijána se zdály souboru natolik nosnými, že jich letos použil znovu (přenášení dveří). V loňské inscenaci však vyložili tradiční klasiku po svém a současným pohledem. Letos se jim to — zřejmě vlivem předlohy — nemohlo podařit.

O inscenaci se však nedá říci, že by to byly síly zcela vyplývané. Ukázala nám, že jde o soubor vyrovnaný, s vysokou kulturou řeči, pohybu i zpěvu, s nápaditým režisérem a mladým srdcem, citěním i myšlením. A to — spolu s ukázkou toho, že lze i nezávažnou frašku hrát s bohatě vykreslenými charaktery — bylo důvodem, proč Skřivani včera vystoupili. Právem.

Pracovní kolektiv

L'UDOVÉ DIVADLÓ V SSSR

Rozhovor s našimi milými hostami Ludmilou Jakovlevnou Alexejevou, riaditeľkou Ústredného domu ľudovej umeleckej tvorivosti v Moskve a Vasilijom Michailovičom Kukaretinom, jej zástupcom.

Využili sme prítomnosť týchto vedúcich sovietskych pracovníkov na tohoročnom Jiráskove Hronove a požiadali sme ich o informáciu o súčasnom stave ľudových divadiel v Sovietskom sväze. Odpovedali nám:

Ľudové divadlá v Sovietskom sväze sa začali organizovať pred tromi rokmi ako vyššia forma amatérskych divadiel. Dnes ich počet vzrástol už na 800. Majú dvojaké poslanie: jednak pripravovať vzorové predstavenia a nimi ohospodarovat' nielen miesto svojho pôsobenia ale aj širšiu oblasť a za druhé majú byť a dnes už aj sú metodickými strediskami pre ostatné amatérske divadelné súbory.

Sú divadlami vyslovene ochotníckymi, avšak každé z nich podľa schváleného štatútu má dvoch profesionálnych odborných pracovníkov — režiséra a výtvarníka. Plat pre nich (v rozpätí od 75 do 125 rubľov podľa kvalifikácie) je zabezpečený v štátnom rozpočte.

O výchovu režisérov amatérskych súborov sa stará Ústredný dom ľudovej umeleckej tvorivosti rozličnými formami školenia. — Najlepšie sa osvedčuje trojročné diaľkové školenie. V súčasnej dobe v tomto druhu školenia pre vedúcich všetkých odborov ľudovej umeleckej tvorivosti je vyše 19.500 poslucháčov — z toho vyše 1000 režisérov.

O ďalší rozvoj ľudových divadiel sa stará aj Kabinet pri Všeruskej divadelnej spoločnosti (takéto kabinety sú zriadené vo všetkých sväzových republikách) a pri každom pracuje tzv. laboratórium najlepších ochotníckych režisérov.

Najvynikajúcejší a najzaslúžilejší pracovníci v amatérskom hnutí (profesionáli aj ochotníci) dostávajú vysoké štátne vyznamenania — titul zaslúžilý pracovník v umení.

Nakoniec sme sa dozvedeli, že v Sovietskom sväze pripravujú v roku 1964 veľkú celoštátnu súťaž ochotníckych divadelných súborov, ktorá vyvrcholí festivalom v Moskve roku 1965, na ktorej sa predstavia najlepšie ľudové divadlá a súbory z kolchozných a sovchozných klubov.

Rozhovor zaznamenal
MARTIN JANČUŠKA

Dürrenmattovi „Fyzikové“
v provedení souboru z Püchova

Aby se 34 JH v STMP vydařil

Ještě tři dny a skončí 33. Jiráskův Hronov. A tak je třeba myslet už na ten třicátý čtvrtý.

Nová Soutěž tvořivosti bere příští JH pod svá křídla. Bude se proto koncepce celostátní přehlídky ochotnického divadla vytvářet v přímé souvislosti s akcí, která byla před několika týdny vyhlášena ÚV ČSM, ÚRO a MŠK. Zásady jsou zřejmé. Mluví se v nich o poslání: Jde o lepší, vyšší úroveň práce, útočí se na samoučelnost. Jde tu o řízení: Mělo by být moudré — ale nefousaté, pružné — ale odpovědné. A to na všech stupních. Že mnoho záleží na aktivitě dobrovolných spolupracovníků z poradních sborů i ze samotných souborů, je samozřejmé.

Je tu kapitola o průběhu soutěže: Hlavní zásada: STMP probíhá bez časového omezení po celý rok, těžiště je v základních akcích, na závodech, na školách, v místech, kde mají být uplatněny mnohotvárné projevy kulturní a umělecké aktivity. Přesně stanoveny jsou zatím jen ústřední přehlídky mezi nimiž je i Jiráskův Hronov (ale také Wolkrův Prostějov a Šrámkův Písek jako přehlídka malých jevištních forem). Jejich smyslem je pomáhat v hledání a prosazování perspektiv dalšího vývoje příslušného oboru, především ukázkami práce nejpozoruhodnějších kolektivů i jednotlivců.

Jednotlivé akce od základních až po ústřední nebudou vždy důsledně v časové posloupnosti, alespoň ne ve všech oborech. Záleží proto mnoho na úzkém kontaktu práce organizátorů, poradních sborů i všech odborných spolupracovníků.

Mnohaleté zkušenosti z divadelních soutěží, nejrůznějších přehlídek i mnoha ročníků STM, v nichž dozrálo vedle plodů sladkých i mnoho pláňat, by se neměly hodit za hlavu.

Nové zásady nesvazují — přesněji — nemusejí svazovat názory na pojetí divadelních akcí v jednotlivých místech, okresech i krajích. Je tu dána

možnost uplatnit a podtrhnout ty formy a směry jevištní práce i uvádění živého uměleckého slova, které si zvláštní pozornosti žádá — spojením, rozdělováním i jinak. Organizátoři všech dílčích přehlídek mohou plně vyjít z toho, co u nich žije i toho co vzniká a stojí za podporu. Zásady jsou, jen rámeček, který je nutno naplnit.

Neobejde se to bez nadšených srdcí a neuskuteční bez pilných ru-

kou a rozumných hlav. Ostatně všechny lidské orgány by měly dobře fungovat, aby se pak zbytečně neplytvalo žlučí.

Až se tu za rok sejdem na přehlídce divadelních ochotníků, nebude to jistě jen výsledek jednoho roku, ale nejméně těch 34 let hledání, bojování, vítězství i proher. Ale měl by být znát i ten poslední rok, který máme dnes ještě před sebou. A neměli bychom se pak za něj stydět.

VĚRA DLOUHÁ

CO TOMU ŘÍKÁTE?

Mládež a ochotnické divadlo, to bylo téma pondělního semináře, a jak ukázal přeplněný sál, bylo to téma přitažlivé. O mládeži se dnes často diskutuje, o mládeži se píše, ale tady v Hronově, nebo přesněji v ochotnickém hnutí, jsou mladí divadelníci čímisi nesmírně cenným (co vyrostlo spontánně bez metodických rad a příruček). Jsou tady a my starší z toho máme radost, ale zároveň i starost, jak tento mladý výhonek ochotnického divadla ošetřovat, aby nezplaněl. Potřeba poradit se, vyměnit zkušenosti přivedla do sálu sokolovny mnoho zájemců a ti, kteří seminář připravovali, citlivě usoudili, že by se neměl podobat aktivům, poradám a schůzím, na kterých se nikdo nic nedoví. Proto místo dlouhotrvajícího úvodního referátu vystoupili mladí s ukázkovým programem a s. Lichardová se se zdarem pokusila vést diskusi vtipně, bez otřelých frází. Až potud bylo vše dobré. Dokonce se podařilo vytvořit i příznivou atmosféru pro upřímnou výměnu názorů, zásluhou vystoupení chomutovského souboru. Jenže potom, v druhé polovině semináře, jako by kdosi spustil až příliš užitou schůzovní mašinerii. Vystrídali se předem vybraní diskutéři, s předem doma připravenými referáty. Nikterak tím nechci podceňovat je-

jich práci. Soudruhovi Nebeskému, nebo soudruhovi, který vyprávěl o potížích na Ostravsku, zabralo jistě mnoho času připravit si svůj mnohostránkový projev. Kámen úrazu je však v tom, že takové diskusní příspěvky, příliš obsáhlé a příliš zahýbající do vlastních, domácích problémů, diskusi zpravidla nevyvolají. Zdá se, že je nejvyšší čas uvažovat o novém způsobu vedení takovýchto seminářů, o jejich nové formě. Proč se vlastně my starší radíme o mládeži jen sami mezi sebou, a proč si ji k tomu nepřivíme a neporadíme se přímo s ní. Nešel by udělat po vzoru trampských potlachů jakýsi potlach hronovský? Třeba by to šlo i bez táboráku. A právě v pondělí bylo v Hronově mladých hned z několika souborů najednou. Co si asi mysleli, když poslouchali upřímně míněné povzdechy starších o tom, jak je těžké pracovat s nimi? Co si vůbec myslí o práci ve svém souboru, o programu, který připravují, o metodické pomoci, která je jim poskytována, o letošním Hronovu, kam přijeli poprvé, a který tedy mohou posoudit bez vzpomínkových brýlí tradičních hronovských účastníků? Věřím, že by nám to uměli povědět i bez předchozích doma připravených referátů. Možná, že by k tomu stačil mikrofon, s kterým by jeden s pořadatelů procházel mezi stoly. Nepřeceňujeme my starší tak trochu svůj vlastní rozum? A není konec konců častým úskalím, na kterém ztroskotává naše práce s mládeží naše nedůvěra k ní? Nepodléháme při setkání s ní neodbytnému nutkání, vždy a za každou cenu poučovat a v zápětí nato proklamovat na schůzi nebo v novinách, že vše mladé má v sobě vždy prvky zdravé a pokrokové a s dojetím vzpomínat, že i my jsme kdysi v pětáctýřicátém nebo v Únoru byli odvážní, protože jsme tehdy ještě byli mladí. Vždyť přece ne my, ale oni mají dosud nezkažené oči, kterým nic neujde. Oni si dovedou vymyslet vtipné satirické scénky, oni přinesli na jeviště novou provokující poezii Suchého a Šlitra, oni svým neúnávným hledáním vymaňují ochotnické divadlo z konvence. Že by tedy nedovedli povědět, co si myslí? Že bychom se i my starší od nich nepoučili?

D. Vojtěchová

Rozhovory před spaním

Než jsem večer usnul, byl jsem nucen vyslechnout celou řadu nejrůznějších dojmů z úterního představení Kladivadla.

„Proč nás tolik z toho jeviště podceňují?“

„Pro koho dělá Fiala ten kabaret, co tím sleduje? Chce lidi vychovávat? — Takhle je nevychová!“

„V Myšilidech nebyla forma tak dokonalá, 50 % jsem nerozuměl!“

„Je to komunální satira.“

„Hrozná moderna.“

„Proč mají na sobě ty šály — je jim zima?“

„Proč se tak hrozně pitvoří?“

„Je to hrozně sprosté.“

atd.

Inscenace Kladivadla je bezesporu především stylově dokonalým celkem. Už to samo o sobě vysvětluje řadu mylných dojmů o nejednotě obsahu a formy. Herecká i technická práce

ani zdaleka není profesionální, ale výsledek herecké interpretace je neobyčejně účinný. — Hudryjáda a Skorokodýl v sobě obsahuje minimum epicky dějového — podobá se nejspíše polytematické lyrické básni. I s tím stávající kritéria na divadelní dílo nepočítají. Kladivadlo se tedy samo o sobě svou prací nutí jak při kritice, tak divákově vnímání vytvořit si nová kritéria na tento umělecký tvar — novou estetiku. Kritika od objevení se na scéně druhého programu Kladivadla udělala velmi málo. Myslím si, že dosavadní výsledky souboru čekají na odborné teoretické zpracování a divák na poučení od kritiky. Jinak těžko můžeme několika příkrými slovy odsoudit tvůrčí mravenčí práci jen proto, že všechno hned od počátku nechápeme.

Ladislav Rybišar - posluchač AMU

Z DISKUSE

Nic se tam nedělo.

Byli tam sami Sokratové.

Vychovávají si mladou generaci

Divadelnímu souboru J. K. Tyl při Osvětové besedě v Třeboni, který přijíždí na letošní JH s Čapkovou Bílou nemocí jsme položili několik otázek.

1. Proč uvádíte Bílou nemoc?

Při znovuotevření našeho divadélka v Třeboni, jsme stáli před problémem, jakou hrou zahájit. Po názorových výměnách zvítězila

Bílá nemoc pro svoji trvalou aktuálnost. Hrajeme ji netradičním způsobem.

2. Jaká je ve vašem souboru spolupráce s mladými členy?

Naše činnost byla částečně omezena tím, že jsme neměli k dispozici divadlo a veškeré inscenace byly odkázány na provisorium.

V souboru pracovali starší členové a z mladých nám čas od času přišel někdo pomoci. Cilevědomě se snažíme získat mládež do svého středu teprve v současné době. Začali jsme spolupracovat se žáky zemědělské školy mechanizační v Třeboni. Započaté dílo se vydařilo. Když chlapci po skončení školy odcházejí na nejružnější pracoviště, slibují, že zůstanou divadlu věrni. Pokud působí v našem souboru, jsou svědomití, prostě učí se divadlo milovat. Pracuje se nám navzájem dobře.

3. Jaký je vnitřní život ve vašem souboru?

Vnitřní život souboru měl v našem „Tylu“ bohatou tradici, jak po stránce společenské, tak vzdělávací. Připravujeme otevření klubovny v našem novém divadle, což poslouží především pravidelnosti naší práce. V září chystáme společný zájezd do Jihočeského divadla na Válku s mloky. Sejdeme-li se tady příští rok, určitě vám o vnitřním životě našeho souboru povíme víc.

4. A vaše dramaturgie?

Nedávno jsme hráli Poláchovu hru Případ Grimm. V letošní sezóně chceme uvést Až co řekne Barcelona, Romeo, Julie a tma a připravit Silvestrovský program. Na konec sezóny se pokusíme o Tři chlapi v chalupě. No a pak snad už konečně přijdou také nějaké ty malé formy.

Scénografia na 33 Hronove

Snaha poznat pravdy po stránce scénografické na 33. JH ma zaviedla do krúžku scénografie k s. Horovi, pracovníkovi Scénografického ústavu v Prahe.

Aká je účasť výtvarníkov vo vašom krúžku a skladba čo do ich odbornosti?

Hora: Počet je pomerne malý, ak porovnáваме s účasťou v iných odborných krúžkoch. Oproti minulému roku však dvojnásobná. Je nás 22. Skladba vychádza z radov výtvarníkov osvetových domov a prevážne učiteľov, dokonca i takých, ktorí v súboroch pracujú.

Akú náplň, okrem sledovania výprav jednotlivých inscenácií na tohorodnom Hronove sledujete?

Hora: V jednotlivých otázkach sa vraciame k zásadám vytvárania podmienok komplexného chápania scény, kostýmu, svetla, ako jedného z hlavných činiteľov pre vytvorenie predstavenia. Ak ide o tento rok prehliadky, zostáva zatiaľ naša pozornosť na výsledkoch práce práve u malých forie, ktoré sme videli. Nepochybne vytvorili u týchto predstavení prostredie, ktoré viedlo súbory k úspechom.

Posledné obdobia prinášajú novú štylizáciu scény, zdá sa niekedy príliš nedokonalú a bez snahy umocnenia samotného predstavenia.

Hora: To sú otázky, ktoré nás najviac zaujímajú i v našom krúžku. Ono totiž to moderné divadlo sa nestáva moderným tým, že herca ponecháme na javisku stratiť sa v horizontoch bez uplatnenia niektorého zo základných prvkov scény, ale práve naopak, uberaním klasickej scény z inscenácie zostáva úloha výtvarníka zodpovednejšiarvriešiť ju dokonale.

To znamená, že by hádam požiadavka na účasť v krúžku, čo do počtu účastníkov mala sa rovnať približne počtu režisérov.

Hora: Tento stav a jeho úplné vyrovnanie dá sa ťažko očakávať. No predsa, keď predpokladáme že časopis prehliadky U NÁS nemá svoju platnosť len u nás na Hronove, ale ide po osvetových zariadeniach, využívam pozdravu všetkým výtvarníkom ochotníckeho divadla k oznámeniu, že i v roku 1964 bude náš krúžok v prevádzke. Teda aspoň znova dvojnásobok účastníkov!

Vedľa budovy našej redakcie je na dverách telocvične nápis, ktorý oznamuje otvorenie výstavky scénografického ústavu.

Hora: Využite v redakcii možnosť propagovania. Je otvorená denne od 8 hod. do 18 hod. Na rozdiel od doteraz usporiadaných ide o výstavu putovnú, ktorá je k dispozícii osvetovým zariadeniam.

To znamená, že osvetové zariadenie, ktoré ma o výstavku záujem môže sa hlásiť u Váš priamo v Hronove, alebo obrátiť sa na váš ústav.

Zostáva sa rozlúčiť a očakávať, že uvidíme na tomto Hronove výpravu, i v divadelnom predstavení, na ktorej bude možno dokazovať jej klady a podiel na úspechu inscenácie.

(fz)

Z programu kadaňského Kladiadla
(Foto Mine)

Problémy k úvaze

Přináší je každé hronovské představení, každý kroužek, každá rozprava pracovního kolektivu, každé hodnocení i každý volný rozhovor. Přináší? Ne; objevuje a formuluje. A bylo by pomalu třeba začít je „evიდovat“, aby se pro jedny nezapomínalo na druhé; jsou to problémy, které nerozřeší letošní Hronov, ale všední pohronovské dny. Tak třeba:

Setkáváme se často se skutečností, že ochotnické divadlo po určitém čase po premiéře „spadne“ v úrovni, kvalitě, hloubce hereckých výkonů. Jaké z této zkušenosti vyvozujeme závěry při práci na inscenaci a hlavně — při

vedení ochotnických herců? — Jak vzhledem k míře talentu a míře tvůrčích předpokladů vedeme herce k ovládnutí herecké techniky? Jak to vůbec vypadá s otázkou tvůrčího procesu? Co je v úrovni představení zákonitého a co nahodilého? Jak zabránit nahodilostem — a kterým?

Nebo: problém hudební složky inscenace. Jak je to vlastně se služebností hudby? Do jaké míry může být samostatná, jak je to s její účelností v celku inscenace? A co otázka žánrové různorodosti a jednoty?

A některé další snad zítra...

(š)

ZE semináře O divadle NA vesnici

SVAZÁCI POŘÁDALI zábavu. Představenstvo JZD jim proto prodalo 5 kg brambor za 7,20 Kčs.

NASTOUPIL JSEM na vesnici jako učitel a dostal jsem šest funkcí, protože prý jsem mladý a plný elánu. Když jsem je tedy přijal, byl jsem dobrý. Odmítl jsem však přeměřovat domy a psát čísla do seznamu. „Odtrhuješ se od nás! Pozor na scestí!“ řekli mi.

HRÁLI JSME kabaret. Kulturní a školská komise si počkala, až co řeknou v osvětovém domě, a pak nás pochválila.

POŽÁDAL JSEM radu MNV, aby mi poradila v práci s mládeží. Rada mě za týden zavolala a pak mě touto prací pověřila.

A. Hynek

DIVADLO NA VESNICI se hrává v začazeném sále, s černým závěsem na jevišti. Herci jsou tmavě oblečení, porotcům podáváme černou kávu. — Nedivme se pak, že někdy míváme o vesnickém divadle černé myšlenky.

w.

„Prvoročiaci“ nám píšú

Hovorí sa, že každý človek má svojho „konička“. Ani my divadelníci nie sme v tomto výnimkou. Podrobujeme sa mu — a radi. Viazé nás k nemu čosi, čomu nemožno odolať — úprimná láska. Láska, ktorá nepozná prekážak, nepozná pohodlie, zabíja v nás egoistické city, vychováva z nás ľudí, oddaných tejto práci.

A tento divadelný „koniček“ dotiahol nás až sem do Hronova. Iste nie som sama, čo som v Hronove po prvý raz. Určite je nás viac takých, ktorí túžili zúčastniť sa na hronovskej prehliadke a ktorým sa táto túžba teraz splnila. Sme šťastní, neľutujúc ani čas venovaný z dovolenky, ani domáce pohodlie. Hrejivé pocity vyvoláva v nás tvorivá práca súborov, ktorých predstavenia sledujeme, tešíme sa z ich úspechov a v duchu im ďakujeme za podnety pre ďalšiu našu prácu. Analyzujeme vlastné metódy a výsledky, overujeme si ich správnosť, slovom, čerpáme nové poznatky a skúsenosti.

Radostou naplňa nás i to, že klamné predstavy o našej mládeži — ktorá podľa mnohých pesimistov nevie nič robiť, len ľahko žiť, spievať odrhovačky, piť a tancovať twist — padli, lebo sme sa v priebehu prehliadky presvedčili, že mladí ľudia majú v sebe zmysel pre krásu a vedia žiť bohatým citovým životom. Vyjadřili to najmä poeziou, ktorá nás všetkých uchvátila. Hodno sa zamyslieť nad tým, akým vzorom im vieme byť my starší.

Z hronovských návštevníkov vytvoril sa kolektív, spoločne spätý láskou k umeniu. Všetci ideme za jed-

ným cieľom, za túžbou žiť krásne a tvoriť krásno. Z Hronova odnesieme si nielen veľa spomienok, ale aj chuť do ďalšej práce. Verím, že aj my „prvoročiaci“ pripojíme sa k tradičným návštevníkom Jiráskových Hronovov a tak rozmnožíme túto početnú rodinu.

RUŽENA JARIABEKOVÁ

Mincův snímek z hradecké inscenace Švarcova Stínu.

Vydává: PRACOVNÍ VÝBOR 33. JIRÁSKOVA HRONOVA. — Řídí redakční rada: Jan ŠRÁMEK, předseda, Věra DLOUHÁ, Viera SMREKOVÁ a Josef VAVŘIČKA. Redakce: Jiří BÍLÝ, Pavel BOŠEK, Hana KRČULOVÁ, Jaroslav VEDRAL, Fero ZELIEZKA. — Vedoucí redaktor: Jiří BÍLÝ. — Tisk: Moravské tiskářské závody, n. p. Olomouc - provoz 413 HRONOV

N-05*31517

IDNES

Kroužky pracují podle programu

- 15.00 Jiráskovo divadlo
- 19.30 Karel Čapek: *Bílá nemoc*
- 17.00 Pouť k pomníku Aloise Jiráska
- 18.00 Pestrá směs tanečních melodíí hraje orchestr MODETO na náměstí
- 21.00 Broumovsko v díle Al. Jiráska 140 barevných diapozitivů s průvodním slovem J. Zástěry Park u koupaliště

KIRA

Kroužky pracují podle programu

- 13.30 *Volná tribuna* v sále ZK ROH MAJ (Slávie)
- 15.00 Jiráskovo divadlo
- 19.30 Friedrich Dürrenmatt: *Fyzikové*
- 18.00 Módní přehlídka Předvádí podnik ODĚVY Hradec Králové Hraje hudba ZK ROH MAJ Park u koupaliště

JAK BY TO MĚLO VYPADAT

Tři soubory, které reprezentují Jiho-moravský kraj na letošním Hronově doprovází celá řada zástupců nejrozličnějších orgánů. Je zde s. Klimeš za KV KSČ, s. Major za KNV, odbor školství a kultury, s. Pláteníková, předsedkyně KV odborového svazu zaměstnanců školství a kultury, s. Glacner z KV ČSM, s. Povolný, ředitel KDO a s. Bohdálék, metodik KDO.

ZPRAVODAJ U NÁS vyjde naposledy v noci ze soboty na neděli. Všichni, kdož budou odjíždět dřív, si mohou zajistit dodání poštou v distribuční kanceláři v učňovské škole. (r)